

Daniels bok – nummer sju

Sju konger

Jeff Pippenger

2023-12-02

De sju tordnene representerer historien fra 1798 og frem til 22. oktober 1844. Denne historien ble forbildet ved de siste sju kongene i Juda rike, fra Manasse i 677 f.Kr. og frem til Sedekia i 586 f.Kr.

I de hellige reformlinjene er et kjennetegn ved den første engels bemyndigelse et symbol som identifiserer noe som er verdensomspennende. Den 11. august 1840 ble den første engels budskap bemyndiget, og budskapet ble deretter båret til hver misjonsstasjon i verden.

«Adventbevegelsen i 1840–44 var en herlig åpenbaring av Guds kraft; den første engels budskap ble båret til hver misjonsstasjon i verden.» The Great Controversy, 611.

Profetisk, på den tiden, steg engelen i Åpenbaringen 10 ned og satte den ene foten på jorden og den andre på havet. Søster White identifiserte dette som et symbol på budskapets verdensomspennende utstrekning.

«Engelens stilling, med den ene foten på havet og den andre på landet, betegner den vide utstrekningen av forkynnelsen av budskapet. Det vil krysse de vide vann og bli forkynt i andre land, ja, til hele verden.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

Kyros' kunngjøring av det første dekretet var et verdensomfattende dekret.

Men i Perserkongen Kyros' første år, for at Herrens ord ved Jeremias munn skulle bli oppfylt, vakte Herren ånden hos Kyros, konge over Persia, så han lot utrope i hele sitt rike og også lot det kunngjøre skriftlig og sa: Så sier Kyros, konge over Persia: Herren, himmelens Gud, har gitt meg alle jordens riker, og han har pålagt meg å bygge et hus for ham i Jerusalem, som ligger i Juda. Hvem blant dere hører til hans folk? Må hans Gud være med ham, og la ham dra opp til Jerusalem, som ligger i Juda, og bygge Herrens, Israels Guds, hus; han er Gud, han som er i Jerusalem. Og enhver som er tilbake på noe sted hvor han holder til som fremmed, skal mennene på stedet hjelpe med sølv og med gull og med gods og med fe, foruten den frivillige gaven til Guds hus, som er i Jerusalem. Da stod overhodene for fedrenes hus i Juda og Benjamin opp, og prestene og levittene, sammen med alle dem hvis ånd Gud hadde vakt, for å dra opp og bygge Herrens hus, som er i Jerusalem. Esra 1:1–4.

På samme måte som den første engelen den 11. august 1840 ble brakt til hver misjonsstasjon i verden, identifiserer Kyros seg selv som konge over «alle rikene på jorden» idet han kunngjør det første dekretet. Nedstigningen av engelen i Åpenbaringen ti, den engelen som Søster White identifiserer som «ingen ringere person enn Jesus Kristus», har de samme profetiske kjennetegn som den mektige engelen i Åpenbaringen atten. Søster White identifiserer at hensikten med den første engelen var den samme som hensikten med engelen i Åpenbaringen atten.

«Jesus gav en mektig engel i oppdrag å stige ned og advare jordens innbyggere om å forberede seg til hans annet komme. Da engelen forlot Jesu nærvær i himmelen, gikk et overmåte klart og herlig lys foran ham. Jeg fikk vite at hans oppdrag var å opplyse jorden med sin herlighet og advare menneskene om Guds kommende vrede.» Early Writings, 245.

Utrustningen av den første engelen er et symbol som understreker et verdensomspennende element. Det første budskapet på Kristi tid ble gitt kraft ved Kristi dåp. Skriftene viser at hele Israel dro ut i ørkenen for å høre Johannes' budskap.

Da dro Jerusalem og hele Judea og hele landet omkring Jordan ut til ham, og de ble døpt av ham i Jordan idet de bekjente sine synder. Matteus 3:5, 6.

Kristi tjeneste var rettet mot det gamle Israel, og i denne profetiske betydning ble hele verden dratt til Jordan, stedet for Kristi dåp. Likevel var dåpsriten, og det den representerte da Kristus ble døpt, rettet mot hele verden.

Navnet Jojakim betyr «Gud vil reise opp», og ved Kristi dåp, da Johannes førte Kristus opp av vannet, ble symbolet på å «stige opp» fra en vannholdig grav et element i denne bemyndigelsen. I de første fire versene i Esra som vi allerede har sitert, angir vers fem responsen fra dem som hørte kunngjøringen, med ordene: «Da stod overhodene for fedrenes hus i Juda og Benjamin opp, og prestene og levittene, alle de som Gud hadde vakt i ånden, for å dra opp og bygge Herrens hus som er i Jerusalem.» Når det første budskapet blir bemyndiget, skjer det en oppreisning, slik det er fremstilt ved navnet Jojakim.

Den 11. september 2001 ble det første budskapet i den veldige bevegelsen under den tredje engel gitt kraft, slik dette var forbildet ved kraftgivelsen til det første budskapet i den veldige bevegelsen under den første engel. Søster White kommenterer ødeleggelsen av Tvillingtårnene på denne datoen.

«Nå kommer ordet om at jeg har erklært at New York skal skylles bort av en flodbølge? Dette har jeg aldri sagt. Jeg har sagt, idet jeg så på de store bygningene som reiste seg der, etasje etter etasje: 'Hvilke fryktelige scener vil ikke finne sted når Herren reiser seg for å ryste jorden forferdelig! Da skal ordene i Åpenbaringen 18,1–3 bli oppfylt.' Hele det attende kapittel i Åpenbaringen er en advarsel om det som kommer over jorden. Men jeg har ikke noe særskilt lys med hensyn til hva som kommer over New York, bare at jeg vet at de store bygningene der en dag vil bli styrtet ned ved Guds makts vending og omveltning. Ut fra det lys som er gitt meg, vet jeg at ødeleggelse er i verden. Ett ord fra Herren, ett berøring av hans veldige makt, og disse veldige bygningsverkene vil falle. Scener vil finne sted hvis fryktelighet vi ikke kan forestille oss.» Review and Herald, 5. juli 1906.

Ved bemyndigelsen av det første budskapet i historien om de hundre og førtifire tusen, «reiste» Herren seg for å «ryste jorden forferdelig». Jehojakims navn symboliserer bemyndigelsen av det første budskapet. Den 11. august 1840 reiste Herren seg fra sin trone, steg ned til jorden og stod på landet og på havet. Ved Kyros' første dekret reiste de trofaste seg. Jehojakim er et symbol ikke bare på den første engels ankomst, men han representerer også bemyndigelsen av den første engelen.

Jojakim representerer den første av de tre siste kongene, men han representerer også den femte av sju konger som leder fram til Jerusalems ødeleggelse. Navnene på disse sju kongene er svært opplysende. Disse sju kongene var Manasse, Amon, Josjia, Joakas, Jojakim, Jojakin og Sidkia.

I Millerittenes historie representerer Manasse tiden ved enden, i 1798. Manasse betyr «å få til å glemme», og det er i 1798 at Tyrus' skjøge blir glemt i sytti år. Manasse var en av de mest ugudelige kongene og bærer profetiske kjennetegn som bør tas i betraktning.

De siste sju kongene i Juda representerer historien til de sju tordenrøstene fra 1798 og fram til 22. oktober 1844. Manasse var den første av de sju kongene, og som den første kongen av de sju var han et forbilde på Sedekia, den siste av de sju kongene. Jesus identifiserer alltid enden med begynnelsen. Sedekia, den siste kongen av de sju, ble ført bort i slaveriet under det babylonske fangenskapet. Den første kongen av de sju siste kongene ble også ført bort i babylonsk fangenskap, som et forbilde på bortførelsen av den siste kongen til babylonsk fangenskap.

Og Herren talte til Manasse og til hans folk; men de ville ikke høre. Derfor lot Herren høvedsmennene for hæren til kongen i Assyria komme over dem; de tok Manasse til fange med kroker, bandt ham med lenker og førte ham til Babylon. Og da han var i trengsel, bønnfalt han Herren sin Gud og ydmyket seg storlig for sine fedres Gud, og han bad til ham; og Herren lot seg bevege av ham og hørte hans bønn og førte ham tilbake til Jerusalem, til hans kongerike. Da erkjente Manasse at Herren, han er Gud. 2 Krønikebok 33:10–13.

At Manasse fikk erkjenne at Herren var Gud, ble fullbyrdet ved at han ble fjernet fra sitt kongedømme og deretter gjenopprettet til sitt kongedømme. Nebukadnesar, likesom Manasse, kom til å kjenne Herren da han ble fjernet fra sitt kongedømme og siden gjenopprettet.

Og ved dages enden løftet jeg, Nebukadnesar, mine øyne opp mot himmelen, og min forstand vendte tilbake til meg, og jeg lovpriste Den Høyeste, og jeg priste og æret ham som lever evig, han hvis herredømme er et evig herredømme, og hans rike varer fra slekt til slekt. Og alle jordens innbyggere regnes som intet; og han gjør etter sin vilje blant himmelens hær og blant jordens innbyggere; og ingen kan holde hans hånd tilbake eller si til ham: Hva gjør du? På samme tid vendte min fornuft tilbake til meg; og til mitt kongedømmes ære vendte min heder og glans tilbake til meg; og mine rådgivere og mine stormenn søkte meg; og jeg ble stadfestet i mitt kongedømme, og overmåte stor majestet ble lagt til meg. Nå priser og opphøyer og ærer jeg, Nebukadnesar, himmelens Konge, han hvis gjerninger alle er sannhet, og hvis veier er rettferdig dom; og dem som vandrer i hovmod, makter han å fornede. Daniel 4:34–37.

Manasses erfaring ble fullbyrdet på Nebukadnesar. Manasse representerer «endens tid» i historien om de tre siste judaiske kongene og oppfyllelsen av profetien om sytti års fangenskap. Nebukadnesar representerer «endens tid» i historien om de tre dekretenes, slik 1798 var «endens tid» i historien om de sju tordener. I versene som nettopp er sitert, vendte Nebukadnesars forstand tilbake til ham ved «dagens ende». «Dagens ende» omtales også i Daniel kapittel tolv.

Men gå du din vei inntil enden kommer; for du skal hvile og stå opp til din lodd ved dages ende. Daniel 12:13.

«Enden på dagene» i Daniel kapittel tolv er «endetiden», for Daniel fikk befaling om å gå bort «inntil enden kommer». På den tid skulle Daniel «stå fram i sin lodd». Å «stå fram i sin lodd» betyr å oppfylle sin hensikt, noe Daniel gjorde da hans bok ble avforseglet ved enden på dagene, som er «endetiden». På den tid skulle det være en «økning i kunnskap» som de vise skulle forstå. Ved enden på Nebukadnesars dager vendte hans «forstand» tilbake til ham.

«Når Gud gir et menneske et særskilt verk å utføre, skal han stå på sin post og på sin plass, slik Daniel gjorde, rede til å svare på Guds kall, rede til å oppfylle Hans hensikt.» Manuscript Releases, bind 6, 108.

Manasse representerer «endetiden» i historien om Judas tre siste konger; Nebukadnesar representerer «endetiden» i de tre dekretenes. Manasse ble etterfulgt av sin sønn Amon.

Amon betyr «opplæring» og representerer den tidsperioden da det var en «økning i kunnskap» som skulle lære opp de «vise» i det budskapet som var blitt avseglet. Amon ble deretter etterfulgt av Josjia, den eneste kongen av de sju som har en forholdsvis god, om enn komplisert, profetisk historie.

Josjia betyr «Guds grunnvoll» og representerer stadfestelsen av de sannheter som var blitt åpnet ved «endens tid». Den økningen i kunnskap som ble representert ved Amon, ble sammenføyd av William Miller under ledelse av Gabriel og andre hellige engler. Millers verk representeres ved navnet Josjia, for han la grunnvollen for bevegelsen. Det er mye mer som kan identifiseres ved Josjia, men vi går videre til hans sønn Joahas.

Jehoahaz var tjuetre år gammel da han ble konge, og han regjerte tre måneder i Jerusalem. Hans mors navn var Hamutal, Jeremias datter fra Libna. Han gjorde det som var ondt i Herrens øyne, i samsvar med alt det hans fedre hadde gjort. Farao Neko la ham i lenker i Ribla i Hamat-landet, for at han ikke skulle regjere i Jerusalem, og la på landet en skatt på hundre talenter sølv og én talent gull. Farao Neko gjorde så Eljakim, Josjias sønn, til konge i hans far Josjias sted og forandret hans navn til Jojakim, og tok Jehoahaz bort; og han kom til Egypt og døde der. 2 Kongebok 23:31–34.

Jehoahaz betyr «Jehova har grepet», og han ble grepet av farao Neko. Jehoahaz, Josjias sønn, ble grepet av farao Nekoh og erstattet av sin bror Eljakim, som betyr «oppreisningens Gud». Farao Nekoh forandret deretter Eljakims navn til Jojakim, som betyr «Gud vil reise seg». Forandringen av et navn er et symbol på et paktsforhold, og ved bemyndigelsen av det første budskapet går Gud inn i pakt med et folk, samtidig som Han går forbi et tidligere paktsfolk.

Den 11. august 1840 ble Det osmanske rike, som hadde vært fremstilt ved fire vinder som var sluppet løs i tre hundre og nittien år og femten dager, holdt tilbake, eller, slik Jehoahas betyr, de ble «grepet». Samtidig ble Eljakim gjort til konge og hans navn forandret til Jojakim, som betyr «Gud vil reise seg». Jojakim ble etterfulgt av sin sønn Jojakin, som har tre navn i Skriftene.

Navnet Jehojamin betyr «Herren vil reise opp og stadfeste». Han var sønn av Jojakim, og han markerer ankomsten av den andre engelen våren 1844, idet Gud «reiste opp og stadfestet» det nye, sanne, protestantiske horn. Den andre engelens budskap ble bemyndiget ved budskapet om

Midnattsropet, og Jekonja og Konja betyr «Gud vil stadfeste». De tre navnene, hvert med den samme betydningen, representerer sammenføyningen av Midnattsropet med den andre engelens budskap. Det er i Den Hellige Ånds endelige utgytelse under Det Høye Rop at de hundre og førtifire tusen blir beseglet. Beseglingen av de hundre og førtifire tusen ble forbildet i Midnattsropet i millerittbevegelsen, og Jehojakin, også kalt Jekonja og Konja, er et symbol på beseglingen.

Så sant jeg lever, sier Herren: Om enn Konja, sønn av Jojakim, Judas konge, var signetringen på min høyre hånd, ville jeg likevel rive deg derfra. Og jeg vil overgi deg i hånden på dem som står ditt liv etter, og i hånden på dem hvis ansikt du frykter, ja, i hånden på Nebukadresar, kongen i Babel, og i kaldeernes hånd. Og jeg vil kaste deg ut, og din mor som fødte deg, til et annet land, hvor dere ikke er født; og der skal dere dø. Men til det land som de lengter etter å vende tilbake til, dit skal de ikke vende tilbake. Er denne mann Konja et foraktet, knust avgudsbilde? Er han et kar som ingen har behag i? Hvorfor blir han og hans ætt støtt bort og kastet inn i et land som de ikke kjenner? Du jord, jord, jord, hør Herrens ord. Jeremia 22:24–29.

Jojakin, Jekonja og Konja representerer beseglingstiden, når den andre engel forenes med midnattsropets budskap. Han representerer dårenes beseglingstid. Den onde kongen representerer dem som er de dårlige laodikeiske jomfruer, som i beseglingstiden er bestemt til å motta dyrets merke, idet de for alltid blir utspydd av Herrens munn.

Signetringen på Guds høyre hånd er Hans segl, og de som spys ut av Herrens munn under beseglingen av de ett hundre og førtifire tusen, står i kontrast til Serubabel, mannen som hadde loddsnoren for de «sju tider» i sin hånd.

Tal til Serubabel, Judas stattholder, og si: Jeg vil ryste himmelen og jorden; og jeg vil omstyrte kongedømmenes trone, og jeg vil ødelegge hedningenes kongedømmers makt; og jeg vil omstyrte vognene og dem som kjører i dem; og hestene og deres ryttere skal falle, hver ved sin brors sverd. På den dag, sier Herren, hærskares Gud, vil jeg ta deg, Serubabel, min tjener, Sjaltiels sønn, sier Herren, og gjøre deg som en signetring; for jeg har utvalgt deg, sier Herren, hærskares Gud. Haggai 2:21–23.

«Anstøtssteinen», som er «de sju tider», er «loddnsnoren» i Serubabels hånd, og han fremstilles som «signetringen» som Gud bruker til å besegle de hundre og førtifire tusen. Signetringen, eller «tegnet», settes på dem som «sukker og klager» over de vederstyggeligheter som blir gjort i Jerusalem. Sukket og klagen kjennetegner erfaringen til dem som blir beseglet, og sukkingen og klagen er symbolet på deres indre respons på botemidlet i «de sju tider». Det er bekjennelse av deres synder og av deres fedres synder. Det er erkjennelsen av at de ikke har vandret med Gud, og at Gud ikke har vandret med dem helt siden skuffelsen den 18. juli 2020. Det er prøven som ble strøket i 1863, i tidsperioden da Filadelfia var i overgang til Laodikea. Det var et forbilde på den tidsperioden da de som er representert ved Konja, for alltid blir stadfestet som dårlige laodikeiske jomfruer, og de som er representert ved Serubabel, for alltid blir stadfestet som kloke filadelfiske jomfruer.

Jojakin ble etterfulgt av Sedekia, den siste av de sju kongene. Slik Manasse representerte 1798 og «endens tid», må Sedekia representere 22. oktober 1844, da synet skulle «tale og ikke lyve». Sedekia er et navn sammensatt av to hebraiske ord. Det ene ordet er «Jehova», og det er forbundet med ordet som i Daniel kapittel åtte, vers fjorten, er oversatt med «renset». Sedekia betyr renselsen av Guds tempel, som begynte 22. oktober 1844.

De siste sju kongene i Juda representerer den progressive historien fra 1798 til 22. oktober 1844. Jojakim er symbolet på 11. august 1840, som igjen representerer 11. september 2001. Han er et symbol på bemyndigelsen av den første engels budskap, og han blir introdusert i det første verset i Daniels bok, kapittel én. Dermed er rammen og sammenhengen i Daniels bok, kapittel én, bemyndigelsen av den første engels budskap, slik dette er fremstilt i Åpenbaringen, kapittel ti. I Åpenbaringen, kapittel ti, steg Kristus ned med en liten bok i sin hånd, som Johannes fikk befaling om å ete. Dette er grunnen til at den første prøven i Daniels bok har å gjøre med å ete.

Vi vil fortsette med disse emnene i den neste artikkelen.

Og han sa til meg: Menneskesønn, la din buk ete, og fyll dine innvoller med denne bokrullen som jeg gir deg. Da åt jeg den, og i min munn var den søt som honning. Esekiel 3:3.